

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN

NGƯỜI ÁO XANH LÀ AI ?

Bảo Định Đế nghe Thanh bào khách nói, biến sắc đáp:

-Tôi không thể tin ông được.

Thanh bào khách liền cầm gậy trúc sang tay trái, đưa ngón tay trở bên phải ra đánh vèo ra điểm huyệt Bảo Định Đế. Bảo Định Đế nghiêng mình tránh khỏi xong, trả đũa luôn một ngón.

Thanh bào khách cùng Bảo Định Đế lại lần lượt đến ngón tay giữa, ngón vô danh, ngón út rồi sau cùng là ngón cái đều theo đúng phép "Nhất Dương Chỉ" ăn miếng trả miếng.

Chung Linh đứng bên nhìn thấy lạ mắt, động tính hiếu kỳ của trẻ thơ, quên cả sợ hãi ông già áo xanh cười hỏi:

-Hai ông chơi trò oản tù tỳ đấy ư? Hết ông này đưa tay lại đến ông kia chìa ngón. Như vậy ai thua ai được?

Nàng vừa nói vừa lân la lại gần, thốt nhiên một luồng gió cực mạnh thổi đến, Chung Linh đang nẩy người lên một cái, tựa như bị mũi dao nhọn đâm vào trước ngực, thì Bảo Định Đế đánh hất lại một chưởng đẩy người nàng lùi lại phía sau. Nàng sợ run, mặt tái mét. Bảo Định Đế giữ cho nàng đứng lại được rồi hỏi:

-Liệu cháu có bị nguy đến tính mạng không?

Chung Linh kêu "ối" lên một tiếng, miệng hộc máu tươi ra, run lập cập đáp:

-Ông... ông kia muốn giết tôi.

Bảo Định Đế lắc đầu đáp:

-Không phải đâu! Ông ấy đang cùng ta tỷ thí võ công, người ngoài chớ có đến gần.

Đoạn đưa tay ra vỗ nhẹ lưng nàng mấy cái để an ủi.

Thanh bào khách hỏi Bảo Định Đế:

-Bây giờ ngươi đã tin lời ta chưa?

Bảo Định Đế vội tiến lên mấy bước, khúm núm lay phục xuống nói:

-Chính Minh này xin bái kiến tiền bối.

Thanh bào khách nói:

-Người chỉ gọi ta bằng tiền bối thôi ư? Thế là người chưa tin nên mới không nhận ta.

Bảo Định Đế nói:

-Chính Minh này làm chúa tể một nước, trên vai nặng trĩu gánh sơn hà đâu dám có hành động lỗ mãng, cẩu thả? Minh đã không con, dòng dõi chính thống lại còn một mình Đoàn Dự, xin tiền bối rộng lượng buông tha y ra.

Thanh bào khách đáp:

-Ta chỉ cần cho họ Đoàn nước Đại Lý loạn luân, thất đức, tuyệt diệt dòng giống, đã ráng chờ cho có ngày nay, có lý đâu lại nới tay một cách dễ dãi thế được?
<http://hello.to/kimdung>

Bảo Định Đế to tiếng:

-Đoàn Chính Minh này nhất định không để cho tiền bối làm như vậy đâu.

Thanh bào khách cũng hần học:

-Trời ơi! Người cứ tự xưng là Hoàng đế nước Đại Lý. Ta cho người chỉ là kẻ loạn thần tặc tử, đã mưu đồ chiếm đoạt ngai vàng mà thôi. Ta thách người có giỏi thì về điều động cả thần sách quân lẫn ngự lâm quân tới đây. Ta nói cho người hay: dù thế lực ta còn kém người xa, nhưng ta giết thẳng giặc non Đoàn Dự dễ như trở bàn tay.

Nét mặt Bảo Định Đế hết xám xanh lại trắng bợt. Ông biết rằng lão nói thật. Đừng nói đến chuyện điều động thần sách quân cùng ngự lâm quân tới, mà mình chỉ thêm một tay giúp sức là lão cũng không địch nổi rồi. Nhưng lúc đó lão sẽ gia hại Đoàn Dự ngay tức khắc. Huống chi lão còn là tiền bối mình, kẻ dưới không nên xúc phạm người trên cho loạn mối cương thường. Nghĩ vậy nhà Vua đành đánh lá bài xử nhũn:

-Vậy tiền bối muốn thế nào sẽ phóng xá Đoàn Dự xin cho biết!

Thanh bào khách đáp:

-Điều đó phỏng có khó gì? Người phải xuất gia đầu Phật, nhường đế vị lại cho ta, ta sẽ tha nó.

Bảo Định Đế nói:

-Cơ nghiệp của tổ tiên truyền đời để lại, tôi đâu dám tự tiện chấp tay đem dâng cho người?

Thanh bào khách lại nói:

-Vậy thì người phải ráng chờ. Khi nào Đoàn Dự cùng em gái ăn ở với nhau, sanh hạ được chút con, bất luận trai hay gái ta sẽ tha ra.

Bảo Định Đế vẫn ngọt nhạt:

-Nếu vậy thì thà rằng tiền bối giết y đi còn hơn.

Thanh bào khách lại nói:

-Ngoài ra còn có hai đường để giải quyết: một là người lừa lúc ta không phòng bị, ám toán giết ta đi rồi người tự ý tha nó ra.

Bảo Định Đế nói:

-Không đời nào tôi ám toán giết tiền bối.

Thanh bào khách tiếp:

-Nói vậy thì nói chứ ám toán ta đâu phải chuyện dễ dàng? Còn đường thứ hai nữa là người bảo Đoàn Dự đem phép Nhất Dương Chỉ ra đấu với ta. Nếu thắng tự nhiên y sẽ tẩu thoát.

Nói xong lão cười sằng sặc trong cổ họng. Bảo Định Đế nổi giận nhưng cố nén, chậm rãi nói:

-Đoàn Dự không biết chút võ nghệ nào chứ đừng nói gì đến phép Nhất Dương Chỉ nữa.

Thanh bào khách đáp:

-Trai họ Đoàn mà bảo rằng không biết Nhất Dương Chỉ thì ai tin được?

Bảo Định Đế nói:

-Đoàn Dự từ thuở nhỏ học Thi, Thư cùng kinh Phật, tâm địa từ bi, kiên quyết không chịu học võ.

Thanh bào khách nói:

-Đó chỉ là một lối giả nhân giả nghĩa. Hạng ấy mà lên ngôi Vua thì chưa chắc đã là hạnh phúc cho lê dân Đại Lý, giết quách đi là hơn.

Bảo Định Đế xẵng giọng hơn:

-Xin tiền bối cho biết còn đường lối nào khác nữa không?

Thanh bào khách đáp:

-Người còn hỏi chi đến đường lối nào khác? Giả tử năm nọ có đường lối để thoát thì ta đâu đến nỗi thân tàn ma dại thế này? Kể khác không cho ta lối thoát có lý đâu ta chịu tìm lối thoát cho các người?

Bảo Định Đế cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi vẻ mặt cương quyết gọi to:

-Dự con ơi! Ta sẽ tìm cách cứu con ra khỏi chốn lao lung. Con chớ quên mình là con cháu họ Đoàn nghe!

Bỗng nghe Đoàn Dự la lớn:

-Bá phụ ơi! Bá phụ lại gần đây đem phép Nhất Dương Chỉ ra xử tử cháu đi cho rồi.

Bảo Định Đế giật giọng hỏi:

-Thế nào? Mi làm bại hoại gia phong họ Đoàn rồi sao?

Đoàn Dự đáp:

-Không! không phải thế. Cháu thấy trong lòng nóng như thiêu như đốt, không thể sống được nữa.

Bảo Định Đế nhủ:

-Con người ta sống chết có số mệnh, con đành phó mặc Hoàng thiên tới đâu hay đó.

Đoạn nhà Vua cầm tay Chung Linh vừa nhảy qua bức tường cây vừa nói:

-Tiểu cô nương! Đa tạ cháu đã đưa đường cho ta, sau này sẽ có ngày trả ơn.

Rồi theo lối cũ đi ra trước cửa toà nhà chính. Lúc đó mọi người giao đấu, phân thắng bại đã hơi rõ rệt: Phủ tiên điều Lăng Thiên Lý cùng Điểm Thương Nông Đồng Tư Quy hai người hiệp lực đánh Nam Hải Ngạc Thần đã có vẻ thắng thế. Bút Mặc Sinh Chu Đan Thần cùng Thái Tân Khách Tiêu Đốc Thành đã uy hiếp được thanh bạc đao của Diệp Nhị Nương. Cây phát trần của Thư Bạch Phụng vây bọc cặp Tu la đao của Tần Hồng Miên xem chừng đã khó bề xoay sở. Ngoài hiên bên kia cặp giò Vân Trung Hạc tuy vẫn lanh lẹ dị thường nhưng miệng đã thở hồng hộc như trâu cày mệt nhọc mà Ba Thiên Thạch vẫn nhảy lên chồm chồm, còn đang sung sức. Thiện xiển hầu Cao Thăng Thái vẫn chấp hai tay để sau lưng, thung thảng đi lại ung dung, có vẻ nắm chắc phần thắng về phe mình. Tuy ông giả bộ chẳng quan tâm gì đến những trận chiến đấu khốc liệt xung quanh nhưng kỳ thực mắt nhìn khắp sáu mặt, tai nghe hết tám phương, tinh thần sáng suốt bao trùm cả cục diện. Vì thấy phe mình không ai lâm vào tình trạng nguy kịch nên Hầu chẳng cần ra tay tiếp viện.

Bảo Định Đế không thấy em đâu liền hỏi:

-Chú Thuần đâu?

Cao Thăng Thái tâu:

-Trần Nam Vương đang đuổi Chung động chúa để đi tìm Đoàn công tử.

Bảo Định Đế hạ lệnh:

-Công việc nơi đây sẽ có kế hoạch khác, các người hãy ngừng tranh đấu để quay về đã.

Ba Thiên Thạch nghe lệnh bỗng nhiên đứng lại. Vân Trung Hạc nhảy bổ tới, Ba Thiên Thạch thừa cơ đánh vút ra một chưởng. Vân Trung Hạc đưa cả hai tay ra chống đỡ cảm thấy trong người nôn nao, rồi miệng trào máu tươi ra. Y cố gượng trấn tĩnh nhưng mắt hoa lên, nhìn không rõ đường quyền đánh tới đành phải bỏ chạy. Ba Thiên Thạch cũng không đuổi theo, chỉ cười hèn hèn nói:

-Ta đã biết sức nhau rồi.

Đoàn Chính Thuần ở trong bụi rậm đi ra hỏi Bảo Định Đế:

-Hoàng huynh đã tìm thấy chỗ thẳm Dự chưa?

Bảo Định Đế gật đầu đáp:

-Tìm thấy rồi! Ta hãy về thành rồi sẽ nói chuyện.

Bọn Lăng Thiên Lý, Chu Đan Thần thấy nhà vua hạ lệnh đình chiến cũng đều muốn dừng tay song phe Diệp Nhị Nương, Nam Hải Ngạc Thần, Tần Hồng Miên đang hăng không chịu bãi chiến cứ đánh hoài. Bảo Định Đế chau mày nói:

-Chúng ta đi thôi!

Cao Thăng Thái "vâng" một tiếng, đoạn rút ống ngọc địch ra, ống tay áo rộng lùng thùng, bay phất phới nhằm đánh vào sau lưng Tần Hồng Miên.

Tần Hồng Miên cất tiếng mắng liền:

-Bọn mi cậy đông người để thủ thắng sao không biết thẹn?

Bỗng nghe hai tiếng "loảng choảng", ngọc địch đã đánh trúng vào hai ngọn Tu la đao của Tần Hồng Miên. Cặp đao phải hạ thấp xuống, Thư Bạch Phụng liền nhân lúc đó quay lại, nhảy ra đằng sau.

Cao Thăng Thái phát tay áo lùng thùng một cái, phát ra một luồng kinh phong cản Tần Hồng Miên lại, không cho đuổi theo nữa. Rồi cầm ngọc địch nhằm Nam Hải Ngạc Thần đánh tới, đoạn hất tay đánh sang Diệp Nhị Nương. Cả hai đòn này đều nhằm đánh vào huyết trọng yếu đối phương.

Nam Hải Ngạc Thần cùng Diệp Nhị Nương đồng thời kinh hãi lùi lại phía sau ba bước.

Thực ra thì võ công Cao Thăng Thái đâu có thể lấy một chọi ba được nhưng ông đứng lược trận từ lâu, nhìn nhận kỹ càng, rồi đột nhiên sử dụng đòn tuyệt kỹ để đối phó với cả ba người cùng một lúc khiến họ nhất thời phải hoang mang, chân tay quờ quạng, tuy ông vẫn ung dung như không. Thực ra thì ba đòn này ông đã tốn không biết bao nhiêu công phu tập luyện và đã phải dùng toàn lực thi thố. Hơn nữa ông đã suy đi tính lại rất kỹ, ba đòn này cực kỳ hiểm độc, đối phương chỉ còn một lối lùi lại phía sau để tránh, tuyệt không còn cách nào để trả đòn lại được.

Nam Hải Ngạc Thần giương đôi mắt ti hí lên mà nhìn Cao Thăng Thái, vừa kinh hãi vừa bội phục nói:

-Mẹ cái thằng cừ non này gồm thật, ta không ngờ...

Lão không thốt ra hết lời nhưng ý lão định nói: Ta không ngờ mi ghê gồm đến thế, ta đây khó có thể ăn đứt được thằng lỏi này.

Thư Bạch Phụng hỏi Bảo Định Đế:

-Tâu Hoàng huynh! Cháu Dự có sao không?

Bảo Định Đế tuy trong lòng rất lo ngại nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên đáp:

-Không sao đâu! Thật là cơ hội rất tốt để rèn luyện cho y. Chỉ mấy hôm nữa là ra được. Thôi ta hãy về Triều rồi sẽ nói chuyện.

Bảo Định Đế đi đâu, vợ chồng Đoàn Chính Thuần nối gót rồi đến bọn tùy tùng. Sau bọn tùy tùng là bốn gã Ngự, Tiều, Canh, Độc. Cao Thăng Thái đi hậu đoạn, vì mấy đòn vừa đây Cao đã làm bên địch khiếp sợ. Nam Hải Ngạc Thần hung hãn là thế mà cũng không dám đuổi theo khiêu chiến. Đoàn Chính Thuần đi chừng mười trượng không nhin được, phải quay lại nhìn theo Tần Hồng Miên. Tần Hồng Miên cũng run run nhìn theo ông. Bốn mắt gặp nhau, hai bên đều có vẻ ngán ngợ.

Nam Hải Ngạc Thần quát hỏi:

-Con cừu kia! sao không cút đi cho lẹ, còn tiếc rẻ cái gì? Hay muốn chơi nhau với lão gia đây một trận nữa?

Đoàn Chính Thuần giật nảy mình, vội quay mặt về phía trước thấy vợ đang trở mặt nhìn mình ông đành phải rảo bước chạy theo, ra khỏi hang Vạn Kiếp.

Đoàn người về đến nước Đại Lý, Bảo Định Đế bảo mọi người vào luôn trong cung thương nghị. Vào đến thư phòng, chia thứ bậc an tọa xong, Vua truyền cho nội thị lui ra rồi đem tình hình Đoàn Dự bị giam giữ thuật lại. Bấy giờ mọi người mới hiểu việc này mấu chốt đều ở cả trong tay Thanh bào khách. Nhưng lại nghe Bảo Định Đế nói: không những lão đã giỏi phép Nhất Dương Chỉ mà võ công cũng hơn ngài một bậc nên không ai dám nói gì.

Ta nên nhớ rằng phép Nhất Dương Chỉ họ Đoàn chỉ truyền cho con trai chứ không truyền cho con gái. Thanh bào khách đã hiểu phép này tất nhiên phải là con cháu chính phái họ Đoàn.

Mọi người nghe Bảo Định Đế nói đều cả kinh thất sắc. Đoàn Chính Thuần nói:

-Thái tử Diên Khánh đã qua đời rồi còn đâu? Chắc lão này mạo nhận đó thôi.

Bảo Định Đế thở dài nói:

-Tên tuổi thì còn có thể nhận càn chứ phép "Nhất Dương Chỉ" thì có lý nào giả mạo được? Học võ phải đường hoàng, nếu nghe trộm học lỏm thì chỉ là hạng tầm thường trong phái võ lâm. Nội công tâm pháp những kẻ học lỏm có đâu đến mực cao siêu như lão? Lão đích là thái tử Diên Khánh rồi không còn nghi ngờ gì nữa.

Đoàn Chính Thuần ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

-Đại ca đã nhận rõ lão là thái tử Diên Khánh thì dù sao cũng dòng giống họ Đoàn, vì lẽ gì lão lại cố làm bại hoại gia phong nhà ta?

Bảo Định Đế nói:

-Lão khắp người tàn tật nên tính tình kỳ dị, nhất thiết không thể lấy lý lẽ thông thường mà lường được. Lão ôm một mối căm thù bất diệt, cố tìm cách phá hoại được thanh danh anh em ta mới hả giận.

Đoàn Chính Thuần nói:

-Đại ca lên ngôi báu đã được bấy nhiêu lâu, thần dân đội đức, bốn cõi yên vui. Đừng nói là thái tử Diên Khánh xuất hiện, giả tử Thượng Đế Đức có phục sinh cũng không trở lại ngôi Vua được nữa.

Cao Thăng Thái cũng đứng lên tâu:

-Lời Trấn Nam Vương thật là chí lý. Thái tử Diên Khánh biết điều trao trả Đoàn công tử thì thôi bằng không thì ta không thể nhìn nhận ông là người đứng đầu bốn nhân vật kỳ dị trên đời này nữa mà chỉ coi ông là kẻ thất phu, ai cũng có quyền tru戮. Bất luận võ công ông ta cao đến mực nào cũng không thể địch lại số đông.

Nguyên mười bốn năm trước đây, Thượng Đức Đế Đoàn Liêm Nghĩa trị vì nước Đại Lý. Nhằm năm Thượng Đức thứ 5, Thượng Đức Đế bị gian thần là Dương Nghĩa Trinh giết chết. Sau người cháu gọi Thượng Đức Đế bằng bác là Đoàn Thọ Huy được vị trung thần Cao Trí Thăng phò tá giết Dương Nghĩa Trinh, đưa lên kế vị hiệu là Thượng Minh Đế. Thượng Minh Đế không muốn làm Vua, trị vì được 1 năm rồi xuất gia đầu Phật nhường ngôi báu lại cho đường đệ là Đoàn Chính Minh tức Bảo Định Đế. Đoàn Liêm Nghĩa có sinh được một người con trai là thái tử Diên Khánh, song sau khi gian thần Dương Nghĩa Trinh giết Vua cướp ngôi không thấy thái tử Diên Khánh đâu nữa. Ai cũng cho là thái tử Diên Khánh bị Dương Nghĩa Trinh hạ sát rồi.

Nhắc lại Bảo Định Đế nghe lời Cao Thăng Thái tâu, lắc đầu nói:

-Ngôi báu này chính là của thái tử Diên Khánh, chỉ vì khi trước không tìm thấy người nên Thượng Minh Đế mới lên kế vị, sau Thượng Minh Đế truyền lại cho ta. Nay thái tử Diên Khánh đã trở về, lý đương nhiên ta phải trả ngôi báu lại cho người.

Đoạn nhìn Cao Thăng Thái nói tiếp:

-Giả tử lệnh tôn mà còn dĩ nhiên cũng nghĩ như ta.

Nguyên Cao Thăng Thái là con vị công thần Cao Trí Thăng. Hồi đó sở dĩ trừ gian giết nịnh được toàn là nhờ công Cao Trí Thăng cả.

Cao Thăng Thái tiến lên một bước, nằm phục xuống đất tâu:

-Tiên phụ kẻ vi thần này tuy có dạ trung chúa yêu dân thật nhưng Thanh bào khách này là người đứng đầu bọn Tứ ác, giả tử mà ông lên làm vua nước Đại Lý, sửa trị muôn dân thì trăm họ điêu linh biết bao nhiêu mà kể. Việc chúa thượng định nhường ngôi này, kẻ vi thần là Cao Thăng Thái dù tội đáng muôn thác cũng không dám tuân lệnh.

Lăng Thiên Lý cũng phủ phục tâu:

-Thần là Lăng Thiên Lý đã nghe Nam Hải Ngạc Thần, người thứ ba trong Tứ ác hú lên những tiếng ghê hồn, biểu người đứng đầu Tứ ác là ác quán mãn doanh. Nếu ác quán mãn doanh không phải là thái tử Diên Khánh thì dĩ nhiên không thể lên ngôi báu được rồi, giả tử lão chính là thái tử Diên Khánh thì cũng dâm ác bằng mấy Nam Hải Ngạc Thần. Chúa thượng nỡ để lão lên sửa trị muôn dân nước Đại Lý này cho giang sơn diên đảo, xã tắc khuynh nguy hay sao?

Bảo Định Đế khoát tay nói:

-Hai người hãy đứng dậy. Lời các người quả là có lý, nhưng Đoàn Dự đã mắc vào tay thái tử Diên Khánh ngoài việc ta nhường ngôi lại cho người phỏng còn cách nào lấy được thằng Dự ra?

Đoàn Chính Thuần nói:

-Bẩm đại ca! Xưa nay chỉ có chuyện vua cha lâm nạn, kẻ làm tôi con phải lăn vào cứu cấp. Thằng Dự tuy là đứa cháu thương yêu của đại ca nhưng có lý đâu vì y mà đại ca phải bỏ ngôi trời? Vậy thì y có thoát nạn cũng thành kẻ đại tội ở nước Đại Lý.

Bảo Định Đế đứng lên, tay trái vuốt chòm râu dài, hai ngón tay phải gõ nhẹ vào trán, bước thủng thỉnh đi trong thư phòng. Mọi người đều biết khi gặp việc khó giải quyết ngài thường có cử chỉ như vậy để xuất thần suy nghĩ nên không ai dám lên tiếng, để ngài được tĩnh trí.

Bảo Định Đế đi đi lại lại hồi lâu rồi nói:

-Thái tử Diên Khánh là một tay rất hiểm độc, cho thằng Dự uống "châm dương hoà hợp tán". Chất thuốc này phát động ghê gớm, người tâm thường khó lòng chống chọi nổi. Chỉ sợ... chỉ sợ lúc này thuốc độc làm cho y mê muội rồi cũng chưa biết chừng. Than ôi đó là tại người ngoài bày ra mưu sâu kế độc, chứ nào phải tại y, mình trách y thế nào được?

Đoàn Chính Thuần cúi gầm mặt xuống, xấu hổ vô cùng. Ông tự trách mình: Hoạ này xét cho cùng chỉ tại mình quá lãng mạn gây ra.

Bảo Định Đế quay đầu lại hỏi Cao Thăng Thái:

-Thăng Thái! Con gái người năm nay bao nhiêu tuổi?

Thăng Thái tâu:

-Tiểu nữ năm nay 18 tuổi.

Bảo Định Đế nói:

-Nếu vậy hay! Này Thuần đệ! Ta cho đưa sánh lễ sang bên Thiên xiển hầu để hỏi Cao tiểu thư về làm dâu.

Nhà Vua lại gọi:

-Ba Tư Không! người sang bàn với bộ Lễ sắp đồ nạp thái vãn danh, cùng thảo luận các nghi tiết. Việc này càng làm rầm rộ càng hay, cốt cho khắp nước Đại Lý đều biết tiếng.

Vợ chồng Đoàn Chính Thuần, Cao Thăng Thái, Ba Thiên Thạch nghe đức Vua phán truyền, ai nấy đều sướng sớt song đều hiểu thâm ý của Ngài. Sở dĩ ngài có hành động này là muốn bảo toàn thanh danh cho họ Đoàn lẫn Đoàn Dự, cốt tỏ cho thiên hạ biết Đoàn Dự đã có vợ con hẳn hoi. Nếu rồi đây thái tử Diên Khánh có biểu hiệu rằng Đoàn Dự cùng em gái làm trò đồi bại thì người ngoài chỉ cho là lão bịa chuyện phao vu, hay ít ra cũng gieo được mối nghi ngờ vào lòng người.

Đoàn Chính Thuần nói:

-Kế đó của Hoàng huynh quả là tuyệt diệu. Đệ có được nghe từ lâu Cao tiểu thư tính hạnh đoan trang, tài mạo song toàn, thực là một mối tương duyên. Có điều

thằng Dự tính nết kỳ quặc, khó bảo. Đệ tướng hãy chờ y thoát khỏi tai nạn trở về, báo cho y biết, rồi hãy nạp sính hay hơn.

Bảo Định Đế nói:

-Ta vẫn biết tính y cố chấp. Anh em mình bảo y học phép Nhất Dương Chỉ y cũng không chịu. Đúng là một đứa không biết điều hơn lẽ thiệt. Nhưng hôn nhân là việc hệ trọng, phải tùy nơi cha mẹ xếp đặt, chẳng lẽ y dám cãi lời vợ chồng Hoàng đệ hay sao? Việc này không những bảo vệ thanh danh cho họ Đoàn mà còn có quan hệ đến cả đời y, nhất quyết y phải tuân lệnh.

Đoàn Chính Thuần nói:

-Đệ thấy nói Cao tiểu thư gầy yếu lắm. Việc này nên bàn kỹ đã.

Bảo Định Đế vẻ mặt cương quyết nói:

-Gầy yếu thì đã làm sao? Cao hiền đệ đây võ nghệ cao cường sẽ truyền dạy con gái chút ít phép hô hấp chỉ trong một vài năm là khoẻ mạnh ngay.

Đoàn Chính Thuần ngập ngừng nói:

-Chẳng qua...

Bảo Định Đế ngắt lời:

-Thuần đệ! Sao cứ gàn mãi là có ý gì vậy? Hay hiền đệ có điều gì bất mãn với Cao đệ?

Đoàn Chính Thuần vội nói:

-Đâu có chuyện ấy? Cao hiền đệ với em như tình ruột thịt nay lại kết thân gia nữa thì còn gì hay bằng? à... mà Ba Tư Không cũng có một vị tiểu thư... rồi Phạm tư mã cũng còn những hai cô. Xin bàn lại xem sao đã.

Ba Thiên Thạch cười nói:

-Tiểu nữ chưa đầy một tuổi, còn hai tiểu thư con quan Phạm Tư mã thì một là con dâu tôi và một nữa cũng đã đính hôn cùng cậu con cả con quan tư đồ họ Hoa.

Bảo Định Đế tỏ vẻ không bằng lòng gắt:

-Thuần đệ! Thiên thạch là quan đồng triều mà hiền đệ chưa biết những việc đó sao?

Đoàn Chính Thuần thấy Hoàng huynh gay gắt không dám nói nữa.

Cao Thăng Thái nói:

-Trần Nam Vương! Thăng Thái này cùng Vương gia chơi với nhau từ thuở nhỏ, hai ta chưa có chuyện gì biết mà không nói, nói mà không hết. Vương gia thấy tiểu thư có điều chi thất đức nên không muốn cho nó về làm con dâu phải không? Xin Vương gia cứ nói thật đi! Tôi không để tâm đâu.

Đoàn Chính Thuần ngần ngừ một lát rồi nói:

-Đã thế tôi xin nói thực! Cao hiền đệ đừng giận nhé.

Cao Thăng Thái đáp:

-Xin Vương gia cứ nói thẳng, đừng úp mở gì.

Đoàn Chính Thuần nói:

-Lệnh ái mất Từ mẫu từ thuở nhỏ, tất nhiên hiền đệ cũng chiều quá độ. Tôi lại nghe lệnh ái hay làm nũng, hơn nữa hiền đệ truyền dạy võ nghệ, bản lãnh lệnh ái cũng suýt soát hiền đệ. Sau khi về làm dâu tôi chỉ e... chỉ e.... hà hà... thằng Dự sẽ bị lệnh ái lấn át. Y chẳng biết chút võ công nào chỉ học được môn Lăng Ba Vi Bộ. Trong chốn khuê phòng lệnh ái mà lên chân xuống tay thì y chỉ còn môn Lăng Ba Vi Bộ mà lẩn tránh và chạy khắp phòng thì khổ.

Bảo Định Đế cười ha hả:

-Trời ơi! Ông em tôi cứ áp a áp úng mãi, té ra chỉ vì thế.

Đoàn Chính Thuần quay lại đưa mắt nhìn Thư Bạch Phụng cười nói:

-Thưa đại ca! Em dâu đại ca cùng tiểu đệ ý kiến thường mâu thuẫn. Lúc nào gây lộn, giả tử mà võ công tiểu đệ đối với nàng không suýt soát thì có phen lôi thôi to rồi.

Ai nghe Đoàn Chính Thuần nói cũng phải mỉm cười. Vương phi Thư Bạch Phụng nói bằng một giọng lạnh nhạt:

-Thằng Dự chỉ cần học được phép Nhất Dương Chỉ của họ Đoàn là thiên hạ vô địch rồi. Dù y có lấy năm bảy con ác phụ cũng chả sợ gì ai. <http://hello.to/kimdung>

Vương phi ra chiều châm biếm phép Nhất Dương Chỉ để xói móc Đoàn Chính Thuần. Đoàn Chính Thuần biết vợ mĩa mình chỉ cười không đáp.

Cao Thăng Thái nói:

-Tiểu nữ tuy ít được giáo huấn nhưng đâu đến nỗi cả gan làm vậy? Có điều Thăng Thái này chịu ơn nặng đã nhiều không dám mong được chúa thượng cùng Vương gia ban cho thêm nữa.

Bảo Định Đế cười nói:

-Lệnh ái mà quản cơ được cái thằng nhỏ tính khí luông tuồng đó cho chúng ta thì anh em ta rất cảm ơn. à mà này Thăng Thái! Lệnh ái tên gì nhỉ? Nhiều khi cái tên cũng ảnh hưởng đến tính tình.

Cao Thăng Thái tâu:

-Tiểu nữ hạ thần chỉ vẽ vẽ có một chữ tên là My mà thôi. Từ thuở nhỏ đến giờ y không ra khỏi cửa, tính nết y vẫn ngoan ngoãn. Hẳn có người bất mãn với hạ thần phao đồn tiếng không hay, thậm chí lọt đến tai Vương gia.

Đoàn Chính Thuần liền chạy đến cầm tay Cao Thăng Thái vừa cười vừa nói:

-Cao hiền đệ đó là ngu huynh lỡ lời, hiền đệ đừng để ý.

Bảo Định Đế cười nói:

-Thế là xong rồi! Thiên Thạch ta uỷ thác cho người việc sửa lễ, nạp thái rồi hai nhà sẽ tạ ơn ông mai.

Ba Thiên Thạch tươi cười cúi đầu vâng mệnh. Bảo Định Đế lại truyền chỉ xuống hàn lâm viện thảo chế Gia phong. Hoàng đế Đoàn Chính Thuần lên chức Hoàng thái đế.

Đoàn Chính Thuần cả kinh vội quỳ xuống tâu:

-Hiện nay đại ca đang độ tuổi xuân còn thịnh, muôn dân đội đức cao dày. Hoàng thiên tất sẽ trông lại, con cháu đề huề. Xin đại ca hãy gác việc gia phong cho em lên tước Hoàng thái đế.

Bảo Định Đế cầm tay nâng dậy nói:

-Hoàng đế cùng ta hai người chỉ là một. Giang sơn nước Đại Lý này cả hai anh em ta chấp chưởng. Đừng nói là ta không có con, dù có Hoàng nam đi nữa ta vẫn truyền ngôi cho Hoàng đế kia mà. Việc ta quyết lập em làm thừa kế cả nước đều biết. Ngày nay càng cần định rõ danh phận để thái tử Diên Khánh đừng mong gì nữa.

Đoàn Chính Thuần tái tam từ khước không được đành phải khấu đầu tạ ơn. Bọn Cao Thăng Thái lần lượt đến trước mặt Đoàn Chính Thuần ngỏ lời chúc tụng. Ba Thiên Thạch quay sang nhìn Cao Thăng Thái mỉm cười chìa bàn tay trái ra, tuy không nói ra miệng nhưng có ý bảo:

-Sau này Đoàn Dự lên kế vị, con gái anh sẽ là Hoàng hậu nương nương. Phần hậu tạ cho ông mai phải đặc biệt đấy.

Bảo Định Đế phán:

-Ai nấy về nghỉ đi! Câu chuyện thái tử Diên Khánh nhất thiết không tiết lộ ra ngoài.

Mọi người vâng lệnh cúi đầu cáo biệt. Bảo Định Đế cũng đi ngủ.

Sáng hôm sau, lúc Đế tỉnh dậy thấy âm nhạc du dương, pháo nổ rầm trời, nội giám vào chầu chực thay áo rồi bẩm:

-Hôm nay Trấn Nam Vương thế tử đưa lễ nạp thái kết thân cùng Thiệu xiển hầu tiểu thư. Ngoài cửa cung trăm họ đến hoan hô chúc tụng rất là náo nhiệt. Mấy năm nay nước Đại Lý không phải nạn binh đao. Triều đình thanh chính, dân sự yên vui. Trăm họ rất kính phục đức Vua cùng Trấn Nam Vương và Thiệu xiển hầu. Nay nghe tin hai họ Đoàn, Cao kết thân khắp thành Đại Lý hoan hô cổ vũ.

Bảo Định Đế phán bảo nội giám:

-Người cho loan tin ngày mai ta xuống chỉ mở hội hoa đăng các chức kim ngô không phải dẹp đường, lại mở tiệc lớn khao thưởng ba quân, cùng ban rượu thịt cho kỳ lão cô nhi.

Chỉ vừa ban ra tiếng trăm họ hoan hô nổi dậy vang trời.

Hôm ấy trời xế chiều, Bảo Định Đế ăn mặc giả dạng bình dân, một mình đi ra ngoài thành, đầu đội mũ rộng vành, kéo sụp xuống che mặt, không còn ai nhận ra

nhà Vua nữa. Dọc đường thấy tiếng trăm họ múa hát rất là vui vẻ. Thời bấy giờ nhân sĩ Trung nguyên coi nước Đại Lý là đất man di mọi rợ, nghi lễ khác xa với Trung nguyên. Trên đường cái thanh niên nam nữ dắt nhau đi lả lơi cười nói là sự rất thường. Bảo Định Đế nghĩ thầm: "Ta chỉ mong cho dân tộc nước Đại Lý đời đời được tự do hoan lạc thế này, dù ta không con cái cũng chẳng có gì đáng phàn nàn".

Nhà Vua ra khỏi thành rồi rảo bước đi mau. Đi được hơn 20 dặm thì bắt đầu lên dốc núi. Đường xá mỗi lúc một vắng tanh, đi vòng hết bốn khu thung lũng thì đến một ngôi chùa cổ nhỏ, ngoài cửa có đề ba chữ: "NIỆM HOA Tự". Bảo Định Đế đứng ngoài cổng chùa, tĩnh tâm mặc niệm một hồi rồi đi thẳng vào gõ cửa ba tiếng. Một lát, cửa chùa mở, một chú tiểu chạy ra, chấp tay hỏi:

-Tôn khách tới đây có việc gì?

Bảo Định Đế đáp:

-Phiền chú vào thông báo cùng Huỳnh My đại sư có cố nhân là Đoàn Chính Minh xin vào ra mắt.

Chú tiểu nói:

-Mời tôn khách vào trong này chờ.

Rồi trở gót tăng tạ đi ngay.

Bảo Định Đế cũng vào theo, vừa đi được mấy bước bỗng nghe hai tiếng khánh keng keng âm u từ hậu viện vọng ra. Chỉ trong giây lát Bảo Định Đế thấy trong người mát mẻ, thần trí tiêu dao. Bảo Định Đế dẫm chân lên những tán lá rụng đi vào tới hậu viện.

Chú tiểu nói:

-Xin tôn khách chờ đây một chút! Sư phụ tôi sẽ ra ngay.

Bảo Định Đế khoanh tay đứng chờ trong sân nhìn chiếc lá vàng rụng phất phới từ từ bay xuống. Suốt đời ít khi Đế đứng ngoài cửa chờ ai như bữa nay. Nhất là từ khi lên ngôi báu thì chỉ có người khác đến chờ mình chứ chả bao giờ Ngài đứng đợi ai. Mỗi khi đến chùa Niệm Hoa này lòng trần tục sạch lâng lâng, tự nhiên quên cả mình là một vị quân Vương cõi Thiên Nam. Chợt nghe tiếng một ông già cười nói:

-Đoàn hiền đệ đấy ư? Hiền đệ có điều chi nan giải?

Bảo Định Đế quay đầu nhìn lại thấy từ trong căn nhà xép mở cửa bước ra một vị lão tăng mặt mũi nhăn nheo, thân hình cao lớn, cặp lông mày dài sắc vàng, đằng đuôi sa xuống thấp. Chính là Huỳnh My hoà thượng.

Bảo Định Đế chấp tay nói:

-Tôi đến cửa thiền quấy nhiễu đại sư đây.

Huỳnh My hoà thượng nói:

-Mời hiền đệ vào trong này.

Bảo Định Đế rảo bước theo vào căn nhà xếp, đã thấy sáu vị hoà thượng đứng tuổi mình mặc đồ đen cúi đầu thi lễ. Bảo Định Đế biết đây là đồ đệ Huỳnh Mi hoà thượng liền giơ tay đáp lễ. Nhà Vua xếp bằng ngồi trên bồ đoàn mé tây, chờ Huỳnh Mi hoà thượng ngồi xuống bồ đoàn mé đông rồi mới bắt đầu vào chuyện:

-Tôi có thằng cháu là Đoàn Dự, lúc mới lên bảy tôi thường dẫn lại đây nghe sư huynh giảng kinh.

Huỳnh Mi cười nói:

-Thằng nhỏ đó tính tình rất ngộ. Thật là một đứa bé ngoan.

Bảo Định Đế lại nói:

-Y được phép màu đức Phật điểm hoá, dộc dạ từ bi, không chịu học võ để tránh sát sinh.

Huỳnh Mi đáp:

-Y nghĩ thế là sai. Không hiểu võ nghệ vẫn giết người được. Trái lại có khi giỏi võ vị tất đã giết người.

Bảo Định Đế nói:

-Vâng, sư huynh dạy chí phải.

Thế rồi Đế đem chuyện Đoàn Dự không chịu học võ bỏ nhà trốn đi thế nào, cuộc gặp gỡ Mộc Uyển Thanh ra sao rồi bị người "ác nhất thiên hạ" là thái tử Diên Khánh nhốt ở đâu, nhất nhất thuật lại cùng Huỳnh Mi.

Huỳnh Mi chỉ lắng tai nghe, không nói câu nào. Cả sáu gã đồ đệ thông tay đứng hầu sau lưng nét mặt cũng đều trầm tĩnh, không mảy may xúc động. Chờ Bảo Định Đế nói xong Huỳnh Mi mới chậm rãi nói:

-Thái tử Diên Khánh đã là đường huynh hiền đệ, cố nhiên là hiền đệ không nên động thủ. Thế mà sai thuộc hạ dùng bạo lực để cứu y xem chừng cũng khó ổn phải không?

Bảo Định Đế đáp:

-Sư huynh thật là sáng suốt.

Huỳnh Mi gật đầu từ từ đưa ngón tay giữa ra nhằm điểm vào ngực Bảo Định Đế.

Bảo Định Đế mỉm cười chìa ngón tay trở ra, xĩa vào ngón tay giữa Huỳnh Mi. Cả hai cùng rung chuyển liền thu ngón tay về.

Huỳnh Mi nhíu đôi lông mày nói:

-Hiền đệ! Sức Kim cương chỉ của ta không thể thắng nổi phép Nhất Dương Chỉ của hiền đệ.

Bảo Định Đế nói:

-Sư huynh là bậc đại trí tuệ bất tất phải lấy chỉ lực để thử thắng?

Huỳnh Mi cúi đầu không nói gì. Bảo Định Đế đứng dậy nói:

-Mười năm trước đây sư huynh có bảo tiểu đệ xá thuế muối cho nhân dân nước Đại Lý nhưng một là vì nhu dụng trong nước chưa đủ hai là tiểu đệ muốn chờ Chính Thuần kế vị sẽ thi hành nhân chính về khoản đó, để nhân dân đội đức Thuần đệ. Nay tiểu đệ nghĩ lại, sáng mai cho ban hành sắc lệnh xoá thuế muối.

Huỳnh Mi hoà thượng đứng ngay lên, khom lưng rồi lạy phục xuống, cung kính nói:

-Hiền đệ ban phước cho dân, lão tăng cũng cảm đức vô cùng.

Bảo Định Đế cũng sụp lạy đáp lễ xong ra về ngay không nói gì nữa. Bảo Định Đế về cung lập tức sai nội giám triệu Ba tư không và Hoa tư đồ đến truyền ban sắc lệnh xoá bỏ thuế muối. Hai người tạ ơn nói:

-Như vậy thì lê dân được nhờ phước lớn của chúa thượng.

Bảo Định Đế tiếp:

-Tất cả mọi nhu dụng trong cung nhất thiết là phải tiết kiệm. Vậy hai người thương lượng với nhau đi xem nơi đâu đáng tính giảm được chừng nào hay chừng nấy.

Hai người vâng lệnh lui ra.

Việc Đoàn Dự bị bắt tuy Bảo Định Đế đã dặn mọi người không nên tiết lộ ra ngoài song Hoa tư đồ và Phạm tư mã đều là người rất thân tín của Bảo Định Đế nên Ba Thiên Thạch cũng không giấu giếm đã đem kể cho hai người biết cả rồi. Phạm tư mã đang ngồi nhà ngóng tin thì hai ông Hoa, Ba đến báo việc nhà Vua xoá bỏ thuế muối. Nói về quan Tư mã họ Phạm tên Hoa vốn có tính khôi hài, đã hay trào phúng lại lắm cơ mưu. Vậy mà ông nói bằng một vẻ trịnh trọng:

-Hoa đại ca cùng Ba hiền đệ! Trấn nam thế tử mắc vào tay gian đảng. Chúa thượng xuống chỉ xá thuế là Ngài ban phúc cho dân để cầu đảo Hoàng thiên thương hại, phù hộ cho thế tử đăng yên lành trở về. Bọn mình không biết chia sẻ mối lo cùng vua cha thì còn mặt mũi nào đứng ở trong triều đình nữa?

Ba Thiên Thạch nói:

-Chính thế! Phạm nhị ca có diệu kế gì để cứu điện hạ được chăng?

Phạm Hoa nói:

-Đối thủ lại chính là thái tử Diên Khánh thì chúa thượng nhất định không nỡ ra mặt đánh nhau đâu. Tiểu đệ có kế này nhưng chỉ sợ nhọc sức Hoa đại ca nên không dám nói ra.

Hoa tư đồ vội hỏi:

-Việc gì mà nhọc sức ta? Nhị đệ nói ngay đi xem nào!

Phạm Hoa nói:

-Chúa thượng đã bảo võ công thái tử Diên Khánh còn cao hơn cả ngài. Bọn ta đối phó bằng phương pháp cứng rắn là không được rồi. Vậy Hoa đại ca, cái nghề sinh nhai của đại ca 20 năm trước đây liệu còn thi thố được nữa chăng?

Bộ mặt vuông chữ "quốc" của Hoa tư đồ đang tím hồng đỏ gay. Ông cười nói:

-Nhị đệ lại nói giỡn ta rồi.

Quan tư đồ họ Hoa trước tên gọi A Căn, hiện thời làm đến tam công nước Đại Lý, xuất thân là người cùng túng. Thời chưa phát tích Hoa làm nghề đào mả trộm đồ, có một bản lĩnh rất kiên trì. Ông chuyên lấy các báu vật quý giá trong các mồ mả Vương, Công. Nên nhớ các bậc phú quý chết thường chôn theo cả đồ trân bảo, dị vật. Hoa A Căn nhiều khi đào đường hầm từ nơi rất xa vào tới phần mộ để trộm. Việc đào đường hầm của Hoa thật là những công trình vĩ đại, phải một hai tháng là thường. Cách đào đường hầm của Hoa như vậy nên không ai bắt gặp. Có lần Hoa lấy được trong mộ một tập "võ công bí quyết" đem về cứ theo đó luyện tập thành một tay trác tuyệt về ngoại công. Rồi từ đó Hoa phế cái nghề mưu sinh ty tiện, theo phò Bảo Định Đế lập được nhiều kỳ công thăng lên đến chức tư đồ. Từ khi làm quan to Hoa thấy cái tên A Căn có vẻ hủ lậu nên mới đổi là Hoa Hách Căn. Ngoài hai người bạn chí thân là Phạm Hoa và Ba Thiên Thạch rất ít người biết rõ lai lịch Hoa tư đồ.

Phạm Hoa nói:

-Tiểu đệ đâu dám nói giỡn đại ca. Bọn ta phải đi bằng đường hầm đến hang Vạn Kiếp, vào thạch thất thần không hay, quỷ không biết mới cứu thế tử ra được.

Hoa Hách Căn vỗ đùi khen:

-Thật là tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Hoa thật có thiên tài về nghề đào hầm. Tuy là việc 20 năm trước nhưng lắm lúc nhớ lại vẫn tiếc nghề cũ làm cho chân tay ngứa ngáy. Khốn nỗi đã làm đến cực phẩm triều đình có lý đâu lại đi đào mả trộm thì còn ra thể thống gì nữa? Bây giờ nghe Phạm Hoa đề nghị bất giác cả mừng.

Phạm Hoa tươi cười nói tiếp:

-Hoa đại ca chớ vội mừng vì trong còn nhiều vấn đề thực nan giải. Tứ ác hiện nay ở cả trong hang Vạn Kiếp, ngoài ra còn vợ chồng Chung Vạn Cừ, Tần Hồng Miên đều là những tay kiệt thiết, qua được tai mắt bọn này đâu phải chuyện dễ dàng? Hơn nữa đích thân thái tử Diên Khánh trấn giữ cửa nhà mật thất, lão ngồi trên mà mình đào bên dưới giữ thế nào cho lão không hay?

Hoa Hách Căn trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Vậy ta phải đào đường hầm về phía sau nhà mật thất, chừa chỗ thái tử Diên Khánh ra.

Phạm Hoa lại nói:

-Thế tử còn bị nhốt trong đó giờ phút nào là còn nguy hiểm giờ phút ấy. Ta đào hầm đào như thế liệu có kịp không?

Hoa Hách Cẩn nói:

-Vậy ba ta cùng phải hợp lực. Hai hiền đệ cùng đi liền bên chỉ bảo đồng thời học cái nghề đào trộm mả này mà chơi.

Ba Thiên Thạch cười nói:

-Tuy bọn ta đã ở ngôi tam công nước Đại Lý nhưng về nghĩa vụ thì dù là cái việc đào mồ quật mả hay nghề ăn trộm đi nữa thì cũng không thể từ nan được.

Ba người vỗ tay cả cười, Hoa Hách Cẩn nói:

-Việc này không thể chậm được nữa, nói làm là làm.

Ba Thiên Thạch lấy bản đồ hang Vạn Kiếp ra. Hoa Hách Cẩn vui sướng khôn tả, ngồi coi bản đồ, hoạch định từ chỗ bắt đầu đào cho đến chỗ miệng hầm chui lên. Hoa lại nói cả đến đường lối, cách thức phải tránh tai mắt bên địch thế nào cùng vòng vèo ra sao để tránh những chỗ đá răn. Thật là một nghề tuyệt kỹ của Hoa, trên đời có một không hai.

Lại nói đến Đoàn Dự, sau khi nuốt Mãng Cổ chu cấp rồi, khắp mình dương khí cực thịnh, hơi nóng bốc lên đến độ quá mức tối cao khiến chàng mê man bất tỉnh. Nhưng cơn mê này dù sao cũng giúp cho chàng qua được một ngày khỏi bị lửa dục nung nấu cực kỳ khổ sở. Chàng có biết đâu trong khoảng thời gian một ngày một đêm này bên ngoài đã xảy ra bao nhiêu biến chuyển quan trọng:

-Nào phụ thân chàng đã chịu sắc phong lên Hoàng thái đệ.

-Nào chàng đã có mệnh cha mẹ dạm hỏi lệnh ái thiện xiển hầu là Cao Mi tiểu thư cho chàng làm vợ.

-Nào khắp thành Đại Lý chiêm trống rằm trời, tu la dậy đất.

-Nào trăm họ nước Đại Lý đang hoan hô ca tụng đức Vua ban hành sắc lệnh bãi bỏ thuế muối.

Mà chính chàng lại đang ngồi tựa vách đá trong nhà tù, thần trí mê man chẳng biết trời đất là gì.

Trưa hôm sau chàng mới hơi hồi tỉnh một chút. Số là hai thứ ợm dương hoà hợp tán cùng Mãng Cổ chu cấp phát tác kịch liệt cùng một lúc làm chàng mê đi. Trận phát tác đi đến chỗ cùng cực lại dịu xuống nên chàng hồi tỉnh. Đây chỉ là lúc tạm ngừng để đi đến những trận phát tác sau cùng mãnh liệt hơn.

Đoàn Dự chưa biết những nguy cơ đang rình rập. Tuy thấy trong mình còn một mồi, song chàng yên trí chất độc đã bắt đầu lui dần, toan cất tiếng gọi Mộc Uyển Thanh thì chợt nghe bên ngoài có tiếng một ông già giọng khàn khàn:

-Cả thầy 19 đường vừa ngang vừa dọc mà làm cho bao người phải say mê. Nếu cư sĩ cao hứng thì cùng lão tăng vui chơi một cuộc.

Đoàn Dự lấy làm kỳ ghé mắt vào chỗ lỗ hổng vẫn đưa cơm nhìn ra ngoài, thấy một vị hoà thượng mặt đầy nếp dẫn đeo, lông mày vàng khè đang cúi xuống lấy đầu ngón tay vạch vào một tảng đá xanh lớn, phát ra những tiếng sè sè, bụi đá tung lên, nét vạch sâu xuống thành một đường rất thẳng như sợi chỉ đặt.

Đoàn Dự cả kinh, tuy chàng không biết võ công nhưng là con một nhà võ uyên thâm chàng được xem bá phụ cùng phụ thân luyện phép Nhất Dương Chỉ đã nhiều. Chàng nghĩ bụng dường như mình đã được gặp vị sư già ở đâu rồi thì phải, chỉ lực ông như vậy thật là ghê người, vạch đá thành rãnh một cách dễ dàng. Cứ xem chỉ lực này đủ biết ngoại công của ông cương ngạnh đến chừng nào! Cách luyện môn này tựa hồ khác xa với cách luyện Nhất Dương Chỉ của cha, bác chàng.

-----oOo-----